

Foto: Privatni album, MojPortal.hr

ISPOVIJEST (1. DIO)

Oliver Ivanović: "Mislio sam da neće biti rata, a onda sam s 15 godina uzeo pušku i krenuo..."

Živio je običnim, bezbrižnim dječaćklim životom, maštao o tome da će biti uspješan košarkaš, a onda mu se u svega nekoliko mjeseci cijeli život promijenio te je kao maloljetnik stao u obranu Hrvatske

07.11.2025. u 20:07

Piše: Nikica Puhalo

VEZANE VIJESTI

ŽIVOTNA PRIČA

Alen Skender: "Danas je naša uniforma radno odijelo, a oružje - ruke. Kome treba pomoć, tu smo"

ŽIVOTNA PRIČA

Marko Martinelli: "Ne volim pričati o ratu, ali ću vam otkriti zašto sam ponosan na nas iz Pakraca..."

ŽIVOTNA PRIČA

Edim Muratović: "80 posto mojih prijatelja je poginulo ili umrlo. Danas se borim za one koji su živi"

ŽIVOTNA PRIČA

Jitka Pleša: "Nagledala sam se smrti za 16 života, tri puta umalo poginula, dobila PTSP... Sad sam pronašla mir"

MojPortal.hr objavljuje seriju tekstova pod egidom "Branitelji - tri života u jednom". Riječ je o intimnim, dirljivim i opsežnim životnim pričama hrvatskih branitelja ispričanim u prvom licu. Ideja je da se priče ne temelje na povijesnim datumima nego upravo na samom životu branitelja i to kroz tri dijela: prvi dio govori o djetinjstvu, odrastanju i mladenačkim snovima, drugi dio o okolnostima u kojima ih je zatekao rat i događajima koje su proživjeli tijekom Domovinskog rata, a treći je posvećen često složenom povratku u mirnodopski život nakon proživljenih ratnih trauma. Sada, 30 godina nakon završetka rata, napokon je moguće prvi put ispričati ove jedinstvene priče na ovakav način.

1. dio: Život prije rata

Poludio za košarkom, a onda za puškom

Rođen sam 30. kolovoza 1975. godine u Pakracu, od oca Marijana i majke Jasne. Živjeli smo u Prekopakri, selu koje se naslanja na Pakrac. Sestra mi se rodila 1979. godine, a roditelji su mi se razveli 1980. godine.

Majka nas je ostavila, a mi smo ostali s ocem i živjeli kod njegove majke. Moja mama je bila konobarica, a ćaća je radio na recepciji pa je jedno vrijeme bio i domar na Omanovcu, u planinarskom domu. Čak smo i živjeli na Omanovcu, možda nekih godinu dana, jer je ćaća htio biti dalje od svojih, ali nismo tamo dugo ostali.

Već 1979. godine, kad se sestra rodila, živjeli smo kod bake.

Ćaća se ponovno oženio 1982. i u tom drugom braku dobio sam brata i sestru, pa nas je bilo četvero. Od majke je dobio

staru kuću u kojoj smo živjeli. No, u prvi razred sam krenuo iz bakine kuće jer se ćaća tek oženio i htio je imati malo privatnosti, da on i maćeha budu malo sami, tako da sam prvu godinu škole živio kod bake. Kada sam krenuo u 2. razred, živio sam opet s tatom. S nama su bili maćeha, dvije sestre i brat.

Oliver (sasvim lijevo) s maćehom, tatom, bratom i sestrom//Foto: Privatni album

A djetinjstvo? Najgore mi je kad mi neki kažu: "Ti za bolje ne znaš pa ti je zato bilo lijepo". Ali ne, meni je stvarno bio lijepo. Ćaća je pekao pečenjake, jeli smo trešanja, pravili kolibe, igrali se Tarzana...

Bilo je super.

Jedini problem bi bio kad su nas tjerali u kuću jer smo stalno htjeli biti vani. Moja baka je morala zaključavati prozore, gore, prvi vrhu prozorskog okvira, da nas zadrži u kući! U dvorištu nas je bilo osmero djece, a u cijeloj ulici, brojao sam, dvadeset i sedmero. Djetinjstvo mi je bilo zaista prekrasno.

Oliver kao dijete (lijevo)/Foto: Privatni album

Kao dječak sam bio, kunem se, stvarno dobar. Prva četiri razreda sam bio odličan u školi, poslije vrlo dobar. U knjižici mi je pisalo: "Zadovoljava se stečenim znanjem na nastavi." Dakle, kod kuće nisam učio, sve bih više-manje zapamtio u školi pa nije bilo ni potrebe.

Maćeha i ćaća bi otišli na posao, a meni bi na čuvanju ostale sestra koja je četiri godine mlađa od mene, i ova druga, koja

je tad imala šest mjeseci. Tko bi danas djetetu od 9 godina ostavio na čuvanje bebu od šest mjeseci?

Kada bih išao u školu, pokupio bih obje sestre i odveo ih baki na čuvanje. To djetinjstvo ne bih mijenjao ni za što. Bilo je, naravno, i loših dana, ali kad se sve zbroji - meni je bilo prekrasno!

Najviše smo se igrali partizana i Nijemaca, tada su nas i futrali s tom pričom, bila je to jaka propaganda. Svaki mjesec u školi film - Bitka na Neretvi, Sutjeska, Boško Buha... A nedjeljom bih znao gledati i dječju emisiju "Dozvolite da se obratimo" na kraju koje bi uvijek bio partizanski ratni film. Zanimljivo je da u mojoj obitelji nitko, ali baš nitko nije bio sklon oružju. Djed s majčine strane bio je domobran, znate kakva su to vremena bila, mobilizirali su ga sa 16 godina. A djed s očeve strane bio je zarobljen u Prekopakri i odveden u radni logor u Njemačku. Kad se vratio poslije rata, vozio je autobus Pakrac-Kamensko.

Ipak, mene je vuklo nešto drugo. Čaća je kupovao Danas, politički tjednik. Bilo je tu slika iz Vijetnama, to mi se urezalo u sjećanje. Neću zaboraviti sliku američkog crnog vojnika koji se vozi na skateboardu i pere šajbe na automobilima da bi preživio. Meni je to bilo nezamislivo. I tako me je ta priča vukla.

Oliver kao dijete s gotovo pa bijelom kosom/Foto: Privatni album

Kod nas u kući nikad nije bilo ekstremnog hrvatstva. Bili smo normalna obitelj. Kroz kuću nam je prolazilo puno ljudi, pogotovo zato što se baka bavila šnajderajom, a djed je bio "cirkusant", zabavan čovjek, svi su ga voljeli. Većina ljudi koji su dolazili bili su Srbi, no u to vrijeme se na nacionalnost uopće nije gledalo. To smo tek poslije saznali.

Devedesete su došle, a ja sam išao u osmi razred. U školi se, kažem, nismo obazirali tko je tko. Recimo, preko puta mene je živio Sabo, Mađar. Nisam znao da je Mađar. Kastner je bio Čeh. Nismo znali da je Čeh. U školi su mi jedni od boljih prijatelja bili Srbi - Duško Radaković i Siniša Prodanović.

A mene je u to vrijeme zanimao samo sport. Bio sam lud za košarkom, ali baš lud. Bilo je to vrijeme Dražena Petrovića, Čuture... Raspad sistema!

Nisam imao košarkašku loptu, a htio sam je, ali ćaća nije htio dati novac za nju. Pa sam svaki dan išao do robne kuće u Pakracu, na sportski odjel. Uzeo bih tamo košarkašku loptu u ruke, udario s njom nekoliko puta o pod, vratio ju natrag i otišao kući. Pa sam skupljao puževe kako bih došao do novca s kojim bih kupio svoju prvu košarkašku loptu. Na pakračkom igralištu Partizan, kod gimnazije, bio sam kuhan i pečen. Baš svaki slobodan trenutak sam koristio da odem tamo i gađam koš. Nije to sad da se nešto hvalim, ali stvarno sam bio dobar, nije bilo pozicije s koje nisam mogao ubaciti loptu u koš, 98 posto šuteva sam pogađao.

Od malih nogu volio je životinje/Foto: Privatni album

No, tada sam se, 1990., prvi put upoznao i s nacionalnim nabojem, to me povuklo. Počeo sam se zanimati, htio sam što više čitati o Hrvatima, ali nije tada baš bilo literature. Kod bake u potkrovlju sam koristio jednu sobu i tu smo se počeli okupljati mi, Hrvati. Maknuli smo se od sporta, igrališta Partizana i svega. Počeli smo sa Zlatnim Dukatima i pjesmom

"Ustani bane", toliko sam je puta preslušao da se kasetna izlizala.

Krsni kum mi je živio u Novoj Gradiškoj, dao mi je tada nešto njemačkih maraka, to je bilo kao danas 200-300 eura. S tim novcem sam u konfekciji Zlata, gdje je šnajder šivao hrvatske zastave, kupio najveću. Objesio sam je kod djeda na kuću.

U drugom mjesecu 1990. godine djedu su zapalili kuću, a od plamena su se zapalile gospodarske zgrade. Izgorio je svinjac, šupa... Vatra je uhvatila kuću, ali su je srećom vatrogasci spasili. Te noći su izgorjele tri kuće. Ujutro je kod nas došao Veljko Džakula, tadašnji direktor šumarije, a kasnije jedan od vođa srpske pobune i rekao: "Moji su zapalili, šumarija će donirati građu."

Na Badnjak 1990., nas desetak je opet bilo u toj sobi, kod bake. Uzeli smo zastavu i krenuli na polnoćku. Otišli smo u kafić koji se zvao Papiga, u njemu su se skupljali Hrvati. Bilo nas je puno.

Za šankom je sjedio i poštari Branko, čovjek koji nam je donosio poštu.

Ovi stariji u Papigi su mi uzeli zastavu, pjevali su i mahali s njom. Veselili smo se. Negdje oko 23:30 otišli smo na polnoćku. Oko dva sata ujutro bilo je vrijeme da krenem kući. Nije bilo zgodno ići sam s barjakom. Izašao sam na terasu, skinuo zastavu sa štapa, složio je.

U tom trenutku se pojavio poštari Branko, koji je ranije sjedio za šankom u Papigi, uhvatio me za rame i pitao:

- Šta je to, kakva je to zastava?

Ja nisam znao da je on Srbin.

- Naša - kažem.

- Koja naša?

- Hrvatska.

Izvadio je pištolj i repetirao ga. Počeo me gurati. Odvukao me od terase, dolje prema rijeci Pakri. Gurao mi je pištolj u rebra. Pomislio sam:

- On će mene ubiti...

Meni je u tom trenutku 14 godina, bio sam u šoku. Iza leđa sam začuo vrisku. Dvije sestre su vrištale. Okrenem se i vidim masu ljudi, njih barem stotinu. Ja od tog silnog straha, od adrenalina nisam ni čuo da su tu dok ih nisam vidio. Poštar se okrenuo prema njima i rekao:

- Tko krene, pucat ću!

U tom trenu je iz mase izašao Robert Ostrman zvani Šoder. On je bio, nemoj me pogrešno shvatiti, pravi mangup. Bio je malo niži, ali faca, baja. Nosio je kožnjak i u džepu lanac od motorke.

Kaže Šoder: "Imaš devet metaka, pogledaj koliko je nas. Pucaj!"

Meni opet ne paše to što je rekao, jer opet sam ja prvi, ha ha! I tad je nastao metež, skočili su na poštara, a ja sam se jedva nekako izvukao i pobjegao na autobusni kolodvor. Onda sam stao i počeo razmišljati: da se vratim ili ne? I, naravno, vratio sam se. Vidio sam kako ga gaze, mrve, drobe... Odvukli su ga u WC, a on sav krvav, u nesvijesti. Vlasnik birtije ih je molio da ga ne bace u Pakru.

Onda sam otišao kući, moji pojma nisu imali što se sve dogodilo.

Sa zastavom zbog koje ga je napao poštar/Foto: Privatni album

Kod kuće me dočekaju darovi, čestitaju mi Božić, veselje... A meni nije ni do čega. Nisam mogao doći i reći mojima: "Poštar me htio ubiti!" jer bi me ćaća ubio u kući.

Tri mjeseca nisam izašao van.

Tek u proljeće, u ožujku, sam opet otišao u grad. Prolazim kraj Papige, prolazim cestu. Ide nas stotinjak đaka. Stoji neki djed, galami. Idem dalje. Na željezničkoj stanici, taj isti djed, na traktoru, bez kabine, pomakne kaput i veli:

- E, sad ću te ubiti!

Pogledam, a kad ono poštar Branko! Bio sam izvan sebe. Pobjegao sam kući.

2. dio: Život u Domovinskom ratu

Vatreno krštenje s 15 godina

Došla je 1991. godina. Krenule su seoske straže. Kod očeve kuće, na križanju, objesili su zastavu. Držale su se straže, ali nije to zapravo bilo još toliko ozbiljno niti pretjerano organizirano, ali htio sam biti tamo. Neki su dolazili na punkt jer im je bilo dosadno kod kuće pa da malo popričaju. A što je

mene vuklo na straže? Htio sam se napokon dokopati prve puške.

Išao sam, dakle, na straže. Svi su bili stariji i sprdali su se sa mnom. Nisam ja ništa fantazirao, a da budem iskren, bilo me je i strah. Jednu večer, ćaća je u gaćama došao po mene. On u onim starim, bijelim gaćama kakve su se tada nosile. Ja sam ostavio tamo pušku, morao sam, i krenem za njim prema kući. Mislim si:

- Jebem ti i vojnika i pušku i rat!

Drugi dan sam bježao kroz prozor kad bi ćaća zaspao pa bi sljedeći dan slušao njegovo predavanje. A onda se zakuhalo. Svaku noć bi se nešto zapalilo, miniralo. Samo čekaš jutro da čuješ gdje, kome i što. Tu sam se već počeo jako svađati s ocem i oko izlazaka i oko oružja.

U trećem mjesecu 1991. prvi put sam čuo da prava puška puca. Pa sam prvi put vidio tenk i čuo ga kako radi. S ćaćom sam imao velikih cirkusa oko izlazaka. Gdje god pukne, ja sam tamo, sjednem na bicikl i odem vidjeti što se dogodilo. Kad su avioni raketirali, pala je krmača u Prekopakri, ona bomba od 250 kilograma. Cijelo selo se zdrmalo. Ja odmah na bicikl. Vidim ogroman krater. Znao sam da te od minobacača i tromblona može sačuvati podrum. A kad sam vidio što bomba krmača napravi, shvatio sam... Tu nema pomoći ni ako si u podrumu.

To mi je bio šok, danima je trajao.

Foto: Privatni album

Od ćaće nikad nisam tražio darove niti sam ih očekivao. Bilo nas je četvero i bili smo baš skromni. I on mi jednog dana donese bijelu vrećicu, mislim da je Audi bio nacrtan na njoj, a unutra one čizme na vezice Kanadanke i zelena Spitfire jakna. Samo puška fali. U osmom mjesecu, maćeha i sestra su otišle u Njemačku. Par metara od kuće, živjela je jedna pravoslavka, u čiju obitelj je ušao jedan Talijan. Sin od tog Talijana bio je kod nas na čuvanju. U subotu sam vidio braću koja su inače u osmom razredu osnovne zaklali čovjeka u Lipiku, kako trpaju stvari kod te pravoslavke. U nedjelju ujutro, ta dva brata i Talijan trpaju i kućicu od psa na traktor.

Dan kasnije, u ponedjeljak ujutro u 5:00 sati krenuo je artiljerijski napad na Pakrac.

Dakle, znali su što se sprema, a ništa nam nisu htjeli reći. Zamisli, taj Talijan je nama svoje dijete davao na čuvanje, koliko je povjerenja imao u nas. I da nije mogao reći ćaci nešto poput: "Bit će gadno, skloni djecu" ili tako nešto. Nego je šutio. Sreo sam ga poslije Bljeska, nije mu bilo ugodno kad me vidio.

Mislio sam da ću fraz dobiti. Pucalo se, ali nisam ja trebao nekoga da me zaštiti, to sam bio ja, već sam imao 15 godina. Iako se već bilo svašta dogodio u Hrvatskoj, i masakr u Borovu Selu i Krvavi Uskrs na Plitvicama, ja sam stalno nekako mislio da to neće doći do nas.

Foto: Privatni album

I kad je počelo, bio sam u šoku. Izašli smo čača i ja van. Ulica se nije vidjela od prašine, dima. Sve što je promašilo kod Češkog doma, padalo je kod nas. Tada su izgađali i kuću moje bake i djeda. Bila je tu i jedna bizarna situacija. Čača je bio postavio novu lamperiju, moglo se na nju naslagati novina. A kako je neka granata tu pogodila, sve časopise "Erotika" koje sam ja bio posakrivao su se razvaljale po dvorištu, kao da je netko kiosk prevrnuo. Čača u gaćama gleda u mene, a ja u njega. Dvorište puno sisa. Meni je došlo do puknem od smijeha.

A onda je bilo sve gore i gore.

(Sutra slijedi nastavak)

(Članak je objavljen u sklopu projekta "Branitelji - tri života u jednom" i uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa poticanja novinarske izvrsnosti)

Dobijte informaciju odmah, zapratite nas na [Facebooku](#) i [TikToku](#)!

BRANITELJI	TRI	SERIJAL	OLIVER	DOMOVINSKI	PAKRAC	BLJ
NAJNOVIJE	ŽIVOTA		IVANOVIĆ	RAT		
	II					
<hr/>						
JEDNOM						
	<u>NARODNO BLAGO</u> Obnovljen povijesni križ u Velikoj Pisanici: Još 1894. godine podigla ga je mađarska obitelj Nagy					
	<u>IZABRAN IZVOĐAČ</u> Na pomolu rješenje 60 godina starog problema u Šandrovcu: Počinje sanacija klizišta u Vinogradskoj					

GRADSKO VIJEĆE

Grad Daruvar usvojio proračun od 15,4 milijuna € za 2026., izglasane niže cijene vrtića

ULAGANJE U INFRASTRUKTURU

Obnovljena sportska dvorana OŠ Sirač:
"Uložili smo 86.000 eura, evo što je sve sada novo..."